

alsónemű

a nagy világegés után bizonyára rongyos pelenka járta majd a nemiség előtti kis bugyik rájuk még nem is emlékezem a színes karton napozók élménye viszont a lepkékkel teli buja kertből már visszaint ez volt maga a nyár egy tudat előtti tágas impresszionista kép amely a nyiladozó szemek elől eltakarta ha csontokig hatolva jött a tél és a részletek is belevesztek a mozdulatlan vattás kabátba hogy alatta mi tapadhatott csenevész mellemre igaz ruhásboltok híján azt hiába kutatom kamaszkorig kellett nőni míg combtőben bevágó gatyácskák és hatalmas nagymamás bugyogók tűntek föl mosottan a kopott balkonon majd rózsaszín és halványkék színfekvésben feléd párologtak az erotikus vágyak mikor iskolapadok alatt hajladozva rád kacsingató lányka alsóneműik jelezték többé már nincs bocsánat a serdülő ledobja a közöny álmos iramát ha meg színésznők is jöttek szabadabb filmekből lenge feketében végképp nem volt könnyű átaludni az izzadt éjszakát és idővel már a partnerek is adtak az eleganciára mivel mindennek megvan a maga ára a férfinép hajlamos lett a felszínen maradni nem tudva szemközt mi ebben a hakni

MOLNÁR KRISZTINA RITA

Duruzsol ölemben a csend

*Hallasz?
Észreveszel?
Tudod, hogy én vagyok
a teáskannák forró zümmögése?
A gyufasercenés,
ha mécesst gyújtasz télen kora este?
Mert a sarkokat úgy belepte a homály és az árnyék,
hogy nem biztos, hogy egykönnyen hozzád találnék,
ha nem segítene a csöppke fény.
De így,
öledbe bújok,
s kuporogva hallgatom veled,
hogy múlik minden el –
a szúpercegés, a ketyegés, a két régi jel is
mutatja, és a szív,
ahogy észrevétlen fogynak dobbanásai –*

*De jó, hogy most a fal túloldalán egy asszony felnevet!
A radiátorcsőben csilingelő neszek bolyonganak.
Babusgató a félhomály,
az illat is, ahogy kezed
felbont egy mandarint, tudom,
hogy megtörök,
ha eljön majd a fény,
a fénynek ünnepe.*

Lassan átdereng

*Múlt éjjel megint a holló csapkodott
a bordáim között. Addig dübörgött,
míg fel nem ébredtem a vad verdesésre.
Akkor kiszabadult.
Mielőtt eltűnt,
kétségbeesett dühében
kemény csórével
hátról támadva
a lábamba vágott.
Jelét, a lila foltot, viselem.
Pár nap kell, míg tűnődve
felszívódik ez a fájó lila,
és lassan átdereng rajta a zöld.*